

A „Mi” Óvodai Alapítványunk

Kedves olvasók, röviden tájékoztatni szeretnénk Önöket arról, hogy a Miasszonyunk Rend Mindenkinek használni Óvoda Alapítvány milyen jelentős lépéseket tett a 2010-es évben óvodai működése során.

Mostanra már szinte teljesen elkészült az alsó udvaron a fedett esőbeálló, melyben idén már második alkalommal került felállításra az óvodai Betlehem. Bízatom mindenkit, hogy nézze meg a meghitt, szent hangulatot árasztó jelnetet, melynek elkészítésében többen részt vettek. Jelenleg folyamatban van a régi hullámpalás fedett rész teljes felújítása is.

A homokozó körüli ülőfelületek is felújításra kerültek egyes helyeken.

Húsvétra 6 db pedál nélküli tanuló kerékpárt vásároltunk. Húsvét után 12 db 16”-os kerékpárt szereztünk be.

Tavasztól rendszeres lovagoltatás volt az óvodában a Siklósi Aprópaták Lovas Egyesülettel. Erről az új Dunántúli napló 2010. április 13-ai száma is képes hírt adott.

A rendszeres lovagoltatást jövőre is folytatni szeretnénk.

Bízom benne, hogy sokszor lesz még alkalmam megélni azt a sok örömet, sok őszinte, mosolygós gyermek arcot, melyet a lovaglások alkalmával láhattam. Bízom benne, hogy kivétel nélkül, minden gyermek boldogságához, emlékezetes ovis élményeihez továbbra is hozzájárulhat az alapítványunk.

Itt ragadom meg az alkalmat, hogy jövőre, aki rendelkezni tud az adó 1 %-ról, az tegye meg az óvodai alapítvány javára.

Adószámunk az alábbi:
1 8 3 1 7 7 4 1 – 1 – 0 2

Miasszonyunk Rend „Mindenkinek használni” Óvoda Alapítvány

Dr Sebők Péter
kuratóriumi elnök

Őszi „nagy udvarrendezés” az óvodában

Az idei őszel is meghirdettük a szülői munkaközösséggel karöltve az őszi nagytakarítási munkát. Az óvodai udvar rendezését, gumitégla újrarakását, játékok festését, a felső udvarrész esőbeállójának felújítását és általános nagytakarítást terveztünk be. Sajnos a rossz idő és a vártnál kevesebb szülői részvétel miatt a betervezett munkák csekély részét sikerült megvalósítani. A kis létszámú, de lelkes munkacsapat azért derekasan elfáradt ezen a szombati délelőttön. Részben lebontottuk az esőbeállót, megerősítettük a komposztálót, ereszcatornát tisztítottunk, a felesleges hulladékot eltakarítottuk, fákat metszettünk és még számos apró munkát sikerült elvégeznünk.

Itt szeretnénk most név szerint is köszönetet mondani a résztvevőknek a lelkes munkájukért !

- Kiss-Simon Gábor, Harcz Károlyné (nagy mama), Bleszityné Winternitz Éva, Koósné Dudás Ilona, Denkinger János, Fölker Juszti, Ölbei Anita, Baán Szabolcs, Tóth László, Nagy János, Szűcs Roland, dr. Bakos Mariann, Szabó-Cibolya Tibor - szülőknek
 - Sebők Péternek, az alapítvány elnökének
 - Babai Balázs karbantartónknak
 - Óvodapedagógusainknak és hozzátartozóinknak, Demeter Ferencnek, Udvari Attilának
- Bízva a jó időben és a nagyobb lelkesedésben az elmaradt és még a téli időszak alatt keletkező munkálatokra tavasszal is szervezünk hasonló megmozdulást

*Udvariné Gyenes Rita
Óvodai igazgató helyettes*

Beszoktatás és a gyermek immunrendszere, egészsége

Az óvodába járás új életforma, melyhez nemcsak: érzelmi, értelmi, szociális téren kell alkalmazkodnia a gyermeknek, hanem szervezetének, immunrendszerének is. Ezek a területek egymásra épülnek, segítik, vagy gátolják a gyermek testi-lelki komfortérzetét.

Pl.: Ha egy gyermek úgy kezdi a kiscsoportot, hogy anyukája a kistestvérével van otthon (ahol eddig ő is lehetett) – érzelmi téren nehéz elfogadnia, hogy neki jó helye lesz az óvodában, ahol sok okos, érdekes dolog vár rá, hiszen „legjobb az anyával lenni”. Bár az óvodában rácsodálkozik a mesére, bábra, énekre... - amit élvezni is képes, mégis sokszor

eszébe jut: „anya otthon van, és én nem lehetek vele”. Szomorú, levert, feszült – vagy ingerült lesz – vagyis hosszabb-rövidebb időre negatív érzelmi hangulatba kerül, ami immunrendszerére is gátló hatással bír. Ebben a helyzetben sokat segít, ha ebéd után hazamehet – ha ez nem megoldható, akkor közvetlen alvás után jönnek érte.

Talán könnyebben beszokik az új helyzetbe az a gyermek, akinek szülei dolgoznak, hiszen látja a reggeli készülődést: mindenki megy a „maga helyére”, neki is mennie kell az óvodába. Még vágyódik a régi „kettesben az anyával” után, és nehezen tud tőle elszakadni: „még egy puszi, csak még egy utolsó...” – és egyre jobban elérzékenyül. Segít ilyenkor, ha a szülő „rövidre veszi” a búcsúzkodást a csoportszoba előtt, majd beküldi a gyermeket – az óvónő fogadja; az ajtót pedig becsukja.

Minden korcsoportnak ajánljuk, de különösen kicsiknek, ha megoldható: pénteken lehessen a gyermeknek egy „rövid napja” az óvodában, vagyis: ebéd után jöjjenek érte. Ilyenkor megtapasztalja, hogy érte fáradnak, vele foglalkoznak egy „rendkívüli időben” – és ez növeli érzelmi biztonságát, erősíti a szülőkhöz való gyermeki kapcsolatát, bizalmát. Jó lehetőség kívánczik ilyenkor arra, hogy a gyermek megtapasztaljon egy felé irányuló kitüntetett figyelmet: „kettesben veled, érted” – legalább 1-2 órára.

A betegséggel kapcsolatban szinte folyamatosan tapasztaljuk, hogy félig gyógyultan jönnek vissza a gyerekek az óvodába. Tudjuk, hogy a szülőket a munkahelyi elvárások „szorítják” – és erről az oldalról nézve elégségesnek tűnik, ha a gyermek már nem lázas... De érdemes egyszer a gyermek szempontjából is alaposan megnézni a helyzetet. A beteg gyermek a legkiszolgáltatottabb. Nem elég, ha betegségére orvosságot kap, érzelmi elesettségét is ápolni kell! Vagyis otthon kell vele lenni! És itt minden szó hangsúlyos. Otthon anyával, vagy apával a legideálisabb, mert az otthon egy kis sziget a nagy világban, ahol biztonság, melegség, nyugalom, kiszámíthatóság van. Az otthon egy „puha fészek”. A legyengült szervezetnek állandó, meleg hőmérsékletre van szüksége, ahol immunrendszerének nem kell „küszködni” a hőmérsékletre való alkalmazkodással is.

A másik hangsúly a vele lenni. A „mai munkahelyekről” táppénzre menni beteggel már önmagában is áldozatot jelent. Ha egy anya mégis otthon marad a kis beteggel, újabb kísértés előtt találja magát: ha már otthon van, csináljon valami hasznosat is – úgyis mindig lemarad a tennivalókkal. Amíg a lázas gyermek fekszik, vagy magában játszik „jöhet egy csipet nagymosás”, a ruhák rendezése, évszakváltás szempontjából, ami beiktatható és fontos, de, hogy mikor és mennyit, azt a beteg teljes körű ellátása kell, hogy szabályozza! Nagyon szükséges lenne ugyanis, ha idejéből, figyelmességéből a gyermeke betegsége alatt többet kapna, mint máskor. A kisgyermek igényli a szülő testi közelségét – betegen még inkább. Kimondhatatlanul sokat jelent, ha ágya mellett mesét kaphat, ha a szokottnál többet társasozhat, játszhat a szülővel, vagy éppen akkor élvezheti ezt, amikor kéri.

Betegsége alatt a kicsi tapasztalja a legyengülés miatti korlátait, a testi fájdalmakat, (torokfájást, hasfájás...) és érzelmileg is elesett lesz. Ha szülőként nem vagyunk ilyenkor aktívan mellette, akkor szomorú lesz; „fájó magányt” élhet meg. Bizonyított tény, hogy az érzelmileg „jól táplált” beteg gyerek hamarabb és hatékonyabban gyógyul. Ezért engedik be pl. az anyukákat a kórházi ágyak mellé szinte egész napra. Ennek igazságát én is tapasztaltam.

A gyógyulásban nagy szerepe van tehát a betegápolásnak, ami nagymértékben hatékonyra teszi a gyógyszeres kezelést. Nagy felelősség annak eldöntése, hogy szükség van-e gyógyszerre! Mindenképpen orvos döntse ezt el! A megfelelő időben adott szükséges gyógyszer a lelkiismeretes betegápolással növeli a gyógyulás hatékonyságát és nagymértékben csökkenti a szövődmények kialakulását. Jó lenne, ha a recept mellé az orvos azt is elmondaná, hogy az antibiotikum segíti az immunrendszert a kórokozók pusztításában, de a kezelés után legyengül a szervezet és időbe telik a regenerálódása. Ha ebben az állapotban közösségbe kerül a gyermek, könnyeb-

ben újra megfertőződhet, mint „normál” immunrendszerrel. Ha az orvos gyógyszert ír a gyermeknek, szükségszerű, hogy otthon maradjon a teljes gyógyulásig, feléréséig. Sok esetben elkerülhető lenne egy további, erősebb antibiotikum adása, ha ezt a betegség kezdetén komolyan vennék. A teljes gyógyulásra kiscsoportban azért is érdemes eljuttatni a gyermeket, mert félig egészségesen, legyengülve gátoltabban tud beilleszkedni a még általa meg nem szokott óvodai közösségbe. Tehát félig gyógyultan lényegesen gyengébb az alkalmazkodó képessége.

Az óvodai napirend az egészséges gyermek életritmusára épül, melyben szerepet kap az egészség megőrzése, a betegség megelőzése is, pl.:

- Naponta mozgás a szabad levegőn.
- Tízórai és ebéd között gyümölcs kínálása
- A tisztálkodás megfelelő alkalmazása
- Az időjárásnak, hőmérsékletnek megfelelő öltözködés-vetkőzés
- A zsebkendő szükségszerű használata.

Itt meg kell említeni, hogy óvodás korra elvárható, hogy a gyermek segítséggel ki tudja fűjni az orrát (úgy, hogy ne a száján jöjjön ki a levegő). Ennek helyes technikáját otthon kell neki megtanítani minél korábban. Sajnos az orrszívók használata megnyújtja ezt a tanulási időt. Még 4-5 éves gyermeknél is gyakori, hogy csak törölgetik orruk alatt a váladékot. Mivel fűjni nem tudnak az orrukon, mi is csak törölgetni tudunk nekik. Hiába szívják le otthon alaposan az orrváladékát, ha a nap nagyobb részében óvodában van, tele arcüreggel a gyermek.

A gyermekek egészsége közös felelősségünk, de legyengült állapotának kezelése a szülőé. Ha az óvodából betegen távozik a gyermek, a házirend szabálya szerint, csak orvosi igazolással fogadható be újra a közösségbe.

Befejezésül el kell mondani, hogy a gyógyulásnak „lelki oldala” is van. Isten azt akarja, hogy egészségesek legyünk, arra vigyázzunk – és ehhez legfőképpen szabad akaratot és szabad döntést adott. Az emberek nagy része ösztönösen felsóhajt a bajban: „Jajj, Istenem, mi lesz most?” A hívő ember a sóhaj után fejezza ki Istenben való bizalmát azzal, hogy elbeszélget Istenrel az adott betegségről! Kérje a védőszentek, őrangyalok, Mária segítő imáját is! A szülő kérjen segítséget Istentől, hogy a gyermeke gyógyulásának hatékony eszköze lehessen! Isten meghallgat minden imát, csak hagyjuk Őt szabadon válaszolni, mert „néha” jobb megoldási terve van, mint amit mi gondolunk! Isten mindenható és ő tudja mindennek a megfelelő idejét.

Bárcsak természetessé válna számunkra, hogy bizalommal „behívjuk” Istent életünk nehézségeibe! Ő jelen van velünk minden nap. Legyünk az Ő áldásának kiszolgáltatói egymás számára! A szülők bátran áldják meg kis keresztrel gyermekeiket a homlokukon az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében! – És fogadják komolyan, ha gyermekük viszonzza az áldást! Ha hittel teszünk, tapasztalni fogjuk annak csodálatos gyümölcsét.

Tóthné Guzsvány Ágnes
óvónő (szívecske csop.)